SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY **УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК**

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CI No. 173. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, SEPTEMBER 13, 1994. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 13-го ВЕРЕСНЯ 1994. Ч. 173. РІК CI

КРИМСЬКИЙ ПАРЛЯМЕНТ ЗАТВЕРДИВ РОСІЙСЬКИЙ СТАТУС СЕВАСТОПОЛЯ

Сивастопіль (Р. Р.). — Тут 7-го вересня після місячної перерви розпочала працю Верховна Рада Автономної Республіки Крим. Депутати в перший день намагалися узгодити закон про кримського президента з кримською конституцією, що викликало гострий протест з боку президента Криму Юрія Мєшкова. Він назвав це спробою здійснити державний переворот.

Як пояснив пізніше голова Верховної Ради Криму Сергій Цеков, причина конфлікту є та, що Ю. Мєшков не погодився із запропонованим списком кандидатів на пости в уряді від бльоку „Росія". Президент Криму обраний вісім місяців тому, а уряд ще й донині не зформований. На думку Цекова, у Криму необхідно чітко розмежувати уповноваження виконавчої і законодавчої влад, при чому виконавчу владу має очолити прем'єр-міністер, призначений парляментом Криму, а Президент має стати головою держави.

У четвер, 8-го вересня, депутати кримського парляменту обговорили доповідь під час відвідин Криму голови Верховної Ради України Олександра Мороза з приводу рішення севастопільських депутатів про російський статус міста. Верховна Рада Криму ухвалила підтримати рішення Севастопільської Міської Ради, оскільки, на думку депутатів, до цього спонукує „законність і справедливість вимог севастопільців". Кримський парлямент також постановив домагатися від керівництва України і Росії, щоб у проєкті українсько-російського договору була відображена теза, що Севастопіль є невід'ємною частиною Криму.

Заступник голови Меджлісу кримських татар Рефат Чубаров назвав це рішення абсурдним: „Підтримуючи незаконне рішення Севастопільської Міської Ради, кримський парлямент вступив у протиріччя не тільки із законодавством України, а й Криму". Лідер Компартії Криму Леонід Грач назвав рішення кримського парляменту спробою „ускладнити ситуацію напередодні зустрічі президентів України і Росії".

На сесії кримського парляменту був присутній голова Національ-большевицької партії Росії, письменник Едуард Лімонов, який після сесії сказав кореспондентам, що за територію билися завжди. За неї б'ються сьогодні у Сербії та Абхазії. На думку Лімонова, це має статися і в Криму, оскільки Україна не віддасть без бою Севастопіль і Крим.

Президент України Леонід Кучма, згідно з повідомленням пресового секретаря Президента Михайла Дорошенка, уважно стежить за розвитком подій у Криму. Розуміючи об'єктивні причини загострення взаємин між виконавчою і законодавчою владою автономії, Президент висловив жаль з приводу такої конфронтації. На думку Л. Кучми, ця конфронтація у Криму має дуже мало спільного з інтересами його населення. Криза влади на півострові лише ускладнить розв'язання життєво-важливих питань, Л. Кучма вважає, повідомив Дорошенко, що в депутатів кримського парляменту та членів уряду вистачить мудрости і політичної волі утриматися від неправомірних форм розв'язання суперечностей, піднятися над політичними інтриґами і спільно взятися за практичні справи. При цьому керівництво Криму має враховувати той факт, що Президент України не допустить, щоб конфлікти переросли в насильницькі дії, що загрожують життю громадян та порушують конституційний порядок в Україні.

НЕВДОВОЛЕНІ ВЕРХОВНОЮ РАДОЮ

Київ (Р. Р.). — Тут 7-го вересня Асоціяція Демократичного Розвитку і Самоврядування в Україні розповсюдила звернення до Президента України Леоніда Кучми та голови Верховної Ради Олександра Мороза з приводу закону про місцеві ради. Звернення ухвалили представники 25-ох рад України, що взяли участь у дводенній конференції з проблем розвитку самоврядування.

Автори документу звинувачують парлямент в експериментах з реанімації архаїчної совєтської системи устрою влади з деклярованим „всевладдям рад", у цілковитому іґноруванні досвіду працівників-державотворців у випрацюванні закону про місцеві ради. Вони вбачають повну ліквідацію місцевого самоврядування і підпорядкованість виборчих органів один одному за територіяльну ієрархію, фінансову залежність рад від вищих керівників. У зверненні наголошено, що закон не передбачає механізму взаємодії місцевих рад з президентськими структурами, тому „проєкт закону є концептуально хибним і його треба зняти з обговорення у Верховній Раді".

О. Мороз у короткому інтерв'ю для преси повідомив, що новий варіятн цього проєкту не зазнає радикальних змін і що „ради як головна ланка представницької влади та орган самоврядування залишаться".

Ентузіясти Михайлівського собору збирають фонди на його відбудову

Джерзі Сиіт, Н. Дж. — Тут створилася група, яка хоче допомогти у збірці фондів на відбудову славного Михайлівського золотоверхого собору у Києві. Душею цієї групи ентузіястів відбудови стала відома мисткиня Людмила Морозова, яка погодилася збирати фонди на ту ціль та відкрила відповідне конто в Ню Йорку.

Збірка проходить і буде ще проходити до кінця 1994 року в ґалерії Л. Морозової. Голова Організаційного комітету у Києві Олесь Гончар переслав Л. Морозовій теплого листа подяки, за її зусилля в якому, між іншим, пише: „Від засновників фонду і від себе особисто ми щиро Вам і Вашим однодумцям дякуємо за Ваші пожертви, за шляхетний порух Вашого серця. Сподіваємося, що спільними зусиллями багатьох українців у Вас і у нас ми зможемо відродити нашу прадавню святиню, наш Михайлівський золотоверхий, цей відомий архітектурний шедевр".

Л. Кучма приймає закордонні делеґації

Київ (Р. Р.). — Тут у четвер, 8-го вересня, пресова служба Президента повідомила, що Леонід Кучма зустрівся з групою сенаторів ЗСА, очолюваною головою Комісії з питань сільського господарства Патриком Легі. Основною темою переговорів було виконання двосторонніх домовлень щодо ліквідації ядерної зброї на території України та компенсації за неї і допомоги на роззброєння з боку ЗСА.

Президент Л. Кучма наголосив, що Україна обрала шлях економічних реформ і виконує всі домовлення, але керівництво України не задоволене станом виконання домовлень з боку ЗСА. Звичайно, сказав Президент України, кожна держава повинна надіятись сама на себе, але виконуючи угоди і взяті зобов'язання, Україна має право розраховувати на обов'язковість своїх партнерів.

Сенатори ЗСА висловили зрозуміння і сказали, що ЗСА нададуть обіцяну фінансову допомогу. Сенатори також повідомили, що ЗСА розглядають можливість надання Україні гарантій ядерної безпеки.

Президент Л. Кучма того ж дня зустрівся з директором департаменту Світового банку в Центральній Европі та Азії Бейзілом Ковалским і Представником Світового банку в Україні Даніелем Кауфманом. Під час зустрічі домовлено, що Україна отримає конкретну допомогу від Заходу по закінченні консультацій з міжнародними фінансовими організаціями. Затримання фінансової допомоги Україні Б. Ковалскі пояснив відсутністю єдиної політики між ґілками влади. „Ми не давали грошей колишньому Урядові і Президентові тому, що це дало б можливість протриматися їм ще певний час без суттєвих реформ", — зазначив Ковалскі. Він додав, що Президент України Л. Кучма готовий робити кроки назустріч фінансовим колам Заходу.

Канцлер Г. Коль відкинув звинувачення опозиції

Бонн. — Цими днями, під час останніх парляментських дебат канцлер Німеччини Гельмут Коль відкинув звинувачення опозиції в тому, нібито його 12-річне урядування заподіяло непоправних шкод країні. „Я розумію, що таке довге перебування при владі Християнсько-демократичного союзу опозиція вважає протиприродним, однак ми вже тричі перемагали у виборах і переможемо й четвертий раз", — запевнив Г. Коль.

Канцлер гостро висловився на адресу тіньового кабінету, створеного Рудольфом Шарпінґом, лідером Соціял-демократичної партії і суперником Г. Коля у майбутніх виборах. Минулого тижня Р. Шарпінг звинуватив канцлера Німеччини, що той „не володіє ситуацією в країні і не дає собі ради з власною партією". Приводом до цієї критики став проєкт зміцнення зв'язків всередині Европейського союзу, випрацьований лідером парляментської фракції ХДС Вольфґанґом Шобле. У проєкті йшлося про нові кроки до тіснішого співробітництва Німеччини з Францією, Бельґією, Голляндією і Люксембурґом. Ці пляни викликали гостру неґативну реакцію партнерів з ЕС, а ще через день були відкинуті самим канцлером як такі, що не віддзеркалюють ні партійного, ні урядового становища.

Соціял-демократи вважають, що Г. Коль повинен був заборонити оприлюднювати недосконалий проєкт, оскільки він зашкодив авторитетові країни за кордоном. Канцлерові закидають також, що він не виконав своїх передвиборчих обіцянок. Як відомо, напередодні об'єднання Німеччини Г. Коль запевнив, що не змінить системи оподаткування, однак відтоді податки постійно ростуть, а соціяльні програми зменшуються.

Г. Коль назвав заходи свого уряду „вимушеними", пов'язаними з дефіцитом державного бюджету. Він підкреслив, що опозиція не нехтує навіть неетичними методами, щоб тільки прийти до влади. Ради цього на сході країни соціял-демократи погодилися виступати у виборах єдиним бльоком з колишніми комуністами.

Д-Р М. ЖУЛИНСЬКИЙ В НЮАРКУ

Нюарк, Н. Дж. — Комітет допомоги Україні Північного Ню Джерзі (Приятелі Руху) влаштовує доповідь д-ра Миколи Жулинського, народного депутата України, колишнього віцепрем'єр міністра, члена Національної Академії Наук України. Тема доповіді — „Україна після виборів — консолідація чи поглиблення конфліктів". Доповідь відбудеться у середу, 14-го вересня, у залі церкви св. Івана Хрестителя, Сендфорд аве. в Нюарку. Початок о год. 7:30 вечора. На паркувальній площі буде охорона.

УМІА РОЗПОЧАВ НАВЧАННЯ

Нюарк-Ірвінґтон, Н. Дж. — Місцевий Відділ Українського Музичного Інституту Америки повідомляє, що навчання у шкільному році 1994/95 розпочалося 7-го вересня. Список предметів навчання і вчителів поміщений у „Свободі", ч. 171 з 9-го вересня ц. р.

ЗСА І КУБА ПІДПИСАЛИ УГОДУ

Вашінгтон. — З'єднані Стейти Америки і Куба підписали угоду щодо проблеми втікачів. В кінцевому документі є точка про те, що уряд Куби „застосує заходи, щоб виїзд з країни не був пов'язаний з риском". Гавана також погодилася прийняти назад декілька сотень втікачів, які протягом останніх тижнів залишили острів, а відтак вирішили вернутися на батьківщину.

ЗСА, зі свого боку, погодилися збільшити іміґраційну квоту для кубинців, які мають намір леґально виїхати на постійне перебування у ЗСА. Згідно з договором, З'єднані Стейти щороку надаватимуть азиль для 20,000 кубинців. Крім того, Адміністрація дозволить в'їхати в країну 6,000 кубинців, які вже декілька років чекають на американську іміґраційну візу.

Не зважаючи на угоду, яка набрала чинности з моменту її підписання, стихійна втеча кубинців з острова не припиняється. Уряд Куби спеціяльним рішенням остеріг, що поліція буде арештувати всіх, хто хоче самостійно пливти до американського берега. Однак втікачів так багато, що ні поліція, ні прикордонники не можуть з ними дати собі ради.

В. ІВЧЕНКО В НЮ ДЖЕРЗІ

Іст Гановер, Н. Дж. — 75-ий Відділ СУА влаштовує зустріч з 13-літньою поетесою з України Вікою Івченко. Зустріч відбудеться у неділю, 18-го вересня, в готелі Рамада, дорога 10-та захід в Іст Гановер, Н. Дж. Початок о год. 4-ій по полудні. Вступ — 10 дол., сеньйори і студенти — 5 дол. Кошт перекуски входить в ціну квитка. У програмі — читання власних віршів, виконання пісень, відповіді на питання, демонстрування прозірок і продаж книжок з автографами.

30-ліття кредитівки в Йонкерсі

Йонкерс, Н. Й. — Дирекція Федеральної Кредитової Кооперативи СУМА повідомляє, що тут у суботу, 8-го жовтня, відзначатиметься 30-ліття вищезгаданої кредитової кооперативи святковим бенкетом, який відбудеться в залі дому СУМ, 301 Палісайд аве. в Йонкерсі, Н.Й. Початок о год. 6-ій вечора. У програмі — слово про кредитівку виголосить мгр С. Коцибала, привіти, гумореска Е. Козака у виконанні членів Студії Мистецького Слова під керівництвом Лідії Крушельницької, виступ ансамблю „Гомін степів" під керівництвом О. Ходоби-Фриз. Вступ — 20 дол.

Зголошуватися слід під час годин праці до бюра кооперативи, або телефонуючи на число (914) 965-8560.

СУМИ. — Тут змінили форму власности 82-ох державних підприємств, це найменший відсоток в Україні. Керівників підприємств, які порушують закон про приватизацію притягнуть до відповідальности. Начальник реґіонального відділу Фонду Державного Майна Сергій Зелинський повідомив, що на Сумщині приватизація уповільнена через небажання деяких керівників змінювати форму власности. Однак при цьому вони вдають, що активно готуються до приватизації. З метою викриття таких фактів в області створено понад 20 комісій.

„Пусти ж мене, мати, до табору..."

Джерзі Сиіт, Н.Дж. (Х.В.-Ф). — Кажуть, що чотири десятики років — це тільки один миг ока у порівнянні з часовим безмежжям всесвіту, але коли йдеться про людину, то це чималий шмат часу. А підтвердженням цього факту можуть послужити цих п'ятеро молодих людей, які заходять до редакції щоденника „Свободи", щоб розказати про те, що пластова оселя „Вовча Тропа", одна із перших на терені ЗСА, в цьому році обходить своє 40-річчя. Воно для постороннього читача може й не така велика річ, що якась там собі пластова оселя проіснувала не землі Вашінгтона 40 років. Одначе діло в тому, що це не така то вже й проста собі оселя, це пластова оселя, на котрій впродовж 40 років виростилося вже третє покоління — нащадки цих молодих сеніорів, старшого пластунства та юнацтва, яке після Другої світової війни, причаливши до берегів Америки, намагалося зберегти бодай частину того „євшан-зілля", що взяли із собою у незнану мандрівку з рідної України.

Молоді люди, Зеня Брожина, Оксана Кордуба, Ліда Гук, Ярема Бачинський та Тарас Ференцевич — це частина організаційного комітету, який взяв на себе обов'язок зорганізувати і провести зустріч-бенефіс з бенкетом і забавою для відзначення 40-річчя пластової оселі „Вовча Тропа". Вони зазначують, що до їхнього комітету ще належать Христя Ґной-Стасюк, Олександра Завадівська, Ґенко Брожина, Ада Федаш, Ореста Федун і курінь „Верховинки". Кожний відповідає за окрему ділянку — комітет очолює Зеня Брожина.

Поки починаємо вести розмову про конкретні пляни згаданої зустрічі-бенефісу з бенкетом і забавою, довідуємося, що офіційне започаткування святкувань 40-річчя „Вовчої Тропи" відбулися таки на оселі, в „День Пластуна", 24-го липня 1994 року. У той день там посвячено пропамятну таблицю — в пошану основоположникам цієї оселі — тим кільком, хто „40-років тому повірив у пластову молодь і таборування, як засіб пластового і громадського виховання; хто у тій вірі, не жаліючи часу, зусилля і гроша, придбав і розбудував „Вовчу Тропу".

Акт посвячення довершив колишній капелян пластової молоді, українсько-католицького віровизнання пл.сен. о. Богдан Смик і теперішній пластовий капелян о. Іван Кащак. Цьому зворушливому обрядові приглядалися нащадки тих, які тому 40 років турбувалися розшуками, придбанням і розбудовою пластової оселі „Вовча Тропа".

Пластуни в редакції „Свободи": від ліва Л. Гук, Я. Бачинський, З. Брожина, Т. Ференцевич, О. Кордуба.

(Закінчення на стор. 4).

У СВІТІ

КЕРІВНИКИ НАЦІОНАЛЬНОГО БАНКУ Казахстану офіційно запевнили, що до кінця цього року інфляція в країні зменшиться до 7 відсотків у місяць. В липні, в порівнянні з червнем, вона зменшилася вдвічі і становила 25 відсотків. Відтак протягом наступних місяців курс казахського тенґе залишається стебільним. Казахські фінансисти пояснюють це тим, що Національний банк проводить мудру, поміркованo-тверду кредитну політику, водночас повністю скасувавши пільгове кредитування. Перший заступник голови казахського Національного банку Бісенґалі Таджіяков повідомив, що відтепер фонди фінансування однакові для всіх господарських суб'єктів, незалежно від форм власности.

ДВОЄ ПРАЦІВНИКІВ ІРАКСЬКОЇ таємної поліції попросили політичного азилю в Кувайті. Вони засвідчили, що до втечі їх змусили щоденні репресії режиму Саддама Гуссейна. Втікачі просять кувайтську владу не депортувати їх, бо в Іраку „дезертирам" відрізують вуха і випалюють тавро на чолі. Цими днями курдське повстанське радіо повідомило, що всім 800 курдам, яких іракці затримали при спробі перейти кордон у Туреччину, відрізали вуха і повипалювали тавра на чолах. Опозиційні до влади С. Гуссейна закордонні іракські газети пишуть, що Революційна рада Іраку запровадила якусь нову, ще страшнішу кару щодо „дезертирів"

ВТРАТИ ВІД ЗЛОЧИННОСТИ в Англії перевищують 20 біл. фунтів стерлінґів на рік. Про це свідчить оприлюднений звіт громадської організації „Обережно; злочинність". Крадіжки в мешканнях і крамницях доходять до одного біл. фунтів, або 1,130 фунтів стерлінґів на кожну родину у З'єднаному королівстві. Не зважаючи на зусилля місцевої поліції, вкрадене вдається вернути законним власникам лише у 4 відсотках випадків. Згідно з даними Конфедерації британської промисловости, втрати підприємців від крадіжок, шахрайств і фальшування кредитних карточок становлять від п'яти до 10 біл. фунтів стерлінґів. При цьому утримання системи кримінального правосуддя, включаючи поліцію і тюрми, обходиться державній касі понад 9 біл. фунтів стерлінґів.

ДЕПАРТАМЕНТ СТАТИСТИКИ НІМЕЧЧИНИ оприлюднив дані, які свідчать, що приріст населення країни в минулому році зменшився більш ніж у два рази. Згідно зі звітом, на останній день грудня 1993 року населення Німеччини налічувало 81 міл. 238,000 осіб. Отже, приріст за весь рік становив 0.4 відсотка. В 1992 році цей показник дорівнював 0.9 відсотка. Головна причина цієї тенденції полягає в тому, що кількість вмерлих все більше перевищує кількість новонароджених. В 1992 році ця різниця становила 76,000 осіб, а в 1993 році — вже 99,000.

ІНДОНЕЗІЙСЬКИЙ УРЯД зформував Організаційний комітет для підготови призначеної на листопад цього року зустрічі лідерів країн Азіятсько-Тихоокеанського економічного співробітництва. Про свій намір взяти участь у джакартському форумі повідомили керівники багатьох країн, в тому числі президент З'єднаних Стейтів Билл Клінтон.

В АМЕРИЦІ

У ЧЕТВЕР, 8-ГО ВЕРЕСНЯ, чикаґський лет 427 летунської лінії „ЮС Ейр", який прямував на Фльориду зі заплянованою короткою зупинкою в Піттсбурґу та з 131 особою на борту розбився у віддалі шести миль від головного летовища Піттсбурґу. Всі пасажири загинули в катастрофі, причини якої наразі ніхто не знає. Очевидці розказують, що літак-джет марки Боїнґ 737-300 раптово втратив потужність і стрімголов пірнув додолу і при зударі відразу вибух. Один із очевидців сказав, що можна відразу було усвідомити, що живим ніхто із пасажирів не залишився. Урядові чинники стверджують, що це одна з найгірших повітряних катастроф у ЗСА впродовж останніх сімох років.

ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ Пентаґону подали до відома, що командування американських військово-повітряних сил оскаржило пілота американського бойового літака типу Ф-15 за вбивство на недогляд своїх обов'язків у зв'язку з помилковим зістріленням неворожих гелікоптерів над північним Іраком, де загинуло 26 осіб минулого квітня. Згаданий пілот, поклоовник Ренді Мей, який був водієм другого літака, до якого звернувся пілот першого літака, щоб зідентифікував два гелікоптери, які знаходилися у забороненій зоні над північним Іраком, чого він не зробив і не повідомив про це пілота першого літака. У наслідок тієї невідповідальности два вертолети типу „Блекгокс" були зістрілені. Крім згаданого полковника оскаржено також п'ятьох членів залоги радарного літака, який також був причетний до тієї катастрофи.

МИНУЛОГО ЧЕТВЕРГА, 8-го вересня, організація охорони довкілля „Ґрінпіс" у своєму звіті обвинуватила ЗСА у переступлені правил про нерозповсюдження ядерної зброї. Згадана організація стверджує, що впродовж семи років ЗСА без будь-якого розголосу доставляли Японії плутоній першої якости, що його можна уживати у виробництві ядерної зброї. Департамент енерґетики негайно повідомив, що припинить це постачання Японії вже з кінцем цього місяця, коли виґасає контракт.

КОСМІЧНИЙ КОРАБЕЛЬ „Дисковері" у своїй наступній подорожі повезе у космос шістьох астронавтів і лазерну лябораторію. Метою цієї 64-ої подорожі буде спроба ходити у космосі без будь-яких припонів до ракети, щоб випробувати нові джетові наплечники, як рятувальну допомогу для тих астронавтів, які в майбутньому мають будувати у космосі постійну станцію. Це перше від 10-ох років астронавти знову пробуватимуть ходити у космосі.

АМЕРИКАНСЬКА СПІЛКА пенсіонерів у своєму дослідному звіті стверджує, що особам, які виховують своїх внуків є дуже важко отримати будь-яку стейтову допомогу, навіть тоді коли вона їм законно належиться. У цьому звіті підкреслюється і те, що в ЗСА дуже гостро зросла кількість таких родин, де головами є дідуші та бабуні. Подаючи статистичні дані у звіті, вони вказують на 50-відсотковий зріст згаданих родин тільки за останніх 20 років до 3.34 міл. у 1993 році з 2.2 у 1970 році.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні:
(202) 347-UNAW (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second-Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $55.00, на півроку-$32.00, на 3 місяці-$17.00.
Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Папа і Сараєво

Папа Іван Павло II ввійде в історію, як той наступник Святого Петра, який найбільше подорожував. Він не сидить вічно у Ватиканському Палаці, з вікна якого кожної неділі благословить тисячі осіб, здебільша туристів, а їде до країни, в якій діється щось ненормальне. Не втручається у внутрішні справи будь-якої держави у світі, але завжди проповідує Слово Боже і не вагається таврувати те, що противиться канонам Церкви. Сам він строго консервативний і той його консерватизм довів уже до внутрішніх конфліктів, особливо з французьким духовенством. За своїх останніх відвідин Америки недвозначно таврував сприяння теперішнім дуже ліберальним Урядом жіночим абортам. Але, як знаємо, те його паломництво до Америки не змінило настанови президента Билла Клінтона у тій справі, як і не змінили її відважні проповіді нюйоркського кардинала О'Коннора у соборі св. Патріка.

Коли на 2-му Ватиканському соборі, на якому Кардинал Йосиф Сліпий жадав призначення Патріярха для Української Католицької Церкви (вірні УКЦеркви визнали Ісповідника віри Йосифа своїм Патріярхом, але формально дотепер нема українського Патріярхату) прийнято догму екуменізму — рівности всіх Церков, — Папа благословив в Африці навіть поган, які вітаючи його, принесли на дрючках свого божка, бо вони вірили у вищу силу.

Видужавши після того, як він упав і зламав собі бедро, Папа вирішив відвідати столицю Боснії Сараєво — нещасливе місто, в якому сербський студент Прінчіп застрілив австрійського наступника престолу архикнязя Франца Фердинанда і його дружину, як їхали відкритою повозкою вулицями міста, що стало формальною причиною вибуху Першої світової війни. Те нещасне Сараєво зо два роки зазнає бомбардувань сербською артилерією і є справжнім пеклом наприкінці другого тисячоліття. Нема боснійського народу — ту країну замешкують три національні відламами з тьома віровизнаннями: католики хорвати, православні серби і мусулмани, що їх пророком є Магомет. Можна собі уявити, що ціллю паломництва Папи до Сараєва було закликати тамошні розсварені національні відламами до згоди, бо всі вони таки вірять в одного Бога. Але шляхетний намір Папи не здійснився, бо власті Сараєва заявили, що вони не ручаються за його безпеку. Хоч обстрілювання того відкритого міста сербськими гарматами з довкільних горбів припинилося в наслідок загрози, що американське летунство збомбардує становища сербських гармат, та не припинилася стрілянина снайперів.

Це новий сучасний міжнародний скандал. Ствердивши, що Папа є непомильний тільки в інтерпретації Святого Письма, а в інших справах може помилятися (доказом чого є щораз інші зміни, проголошувані соборами), можна з Папою у деяких справах не погоджуватися. Але ж він — найвищий церковний достойник, який прагне тільки миру людям і народам. Староримська приповідка каже: „Людина людині — вовк". І на Папу Івана Павла II був раз атентат руками турка Алі Аджі, вирежисерований напевне московським КҐБ. Сталін глумливо запитував: „А скільки дивізій має Папа?" Папа не має дивізій, але Церква Христова збереглася і збережеться, а царство Сталіна провалилося і напевне щезнуть рештки скомпромітованого комунізму.

У РОСІЙСЬКОМУ ДАЛЕКОСХІДНЬОМУ МІСТІ Владивостоку відбувається перший міжнародний банківський конгрес країн Азіятсько-Тихоокеанського регіону. Один з його учасників, виконавчий директор Токійського банку Кієсі Терамото, заторкуючи питання західньої допомоги для Росії, сказав: „В ситуації незаконного перекачування російських капіталів за кордон бизнесмени інших країн з недовір'ям ставляться до справи інвестицій своїх грошей в російську економіку і не поспішають підтримувати найважливіші її проєкти". К. Терамото підкреслив, що поки Росія не почне справно сплачувати свої зовнішні борги, вона не може розраховувати на активне зовнішнє сприяння в її економічному розвитку.

В СЕРЕДУ, 7-ГО ВЕРЕСНЯ, на Сормовській вулиці в Москві мав місце сильний вибух в будинку, де розміщувалося паспортове бюро 44-го відділу міліції і дитяча спортова школа. Семеро осіб загинуло, 27 поранено. Московські газети трактують цю подію як терористичну акцію, але пресова служба міністерства внутрішніх справ Росії радить зачекати з остаточними висновками до закінчення спеціального слідства.

Ярослав Гайвас

НОВА ХВИЛЯ РОСІЙСЬКОЇ АҐРЕСИВНОСТИ

I

Всіляки розрахунки й комбінації та заходи Заходу, а в першу чергу Вашінгтону, щоб у якийсь спосіб могти схвалити, притупити, знешкодити російський імперіялізм, взагалі російську аґресивність, як показують факти, — даремні. Всякі компроміси, намагання лагідними засобами і поступливістю відучити росіян від імперіялістичних амбіцій, тобто якнайскорше відбудувати давню імперію, не мають успіху.

Час імперій минув. Кожен народ хоче бути собою, таким, яким він хоче бути, а не таким, яким хотіли б бачити його сусіди. Кожен хоче бути рівним, а таким він може бути тільки тоді, коли буде беззастережно і цілком вільний. Віджилі теорії про те, що час національних суверенностей минув, є тільки пропаґандою старих і нових імперіялістів і таких елементів, що намагаються увесь світ перетворити в один ринок, у якому господарювали б і панували б наднаціональні капітали, які колись називали „золотий інтернаціонал".

Внутрішні сили російського народу, його характер, який виріс з природних властивостей того народу, а розвинувся і закріпився впродовж століть підкорення російських і неросійських земель, внутрішнього терору і необмеженого диктату згори, не дадуться ані змінити, ані заспокоїти обіцянками, більйонами долярів і поблажливістю, а є тільки одна дорога це знівелювати, знешкодити російську силу, зробити її нездатною до аґресії. Доки у них будуть сили, доти вони кожну нагоду використають для будування імперії, до панування над іншими народами. Це є в їхній природі, вони вірять у це як у життєву правду і тим, як основним законом, живуть та керуються.

Саме сьогодні ми є свідками тих незаперечних фактів. На очах усіх росіяни входять у посідання Придністров'я, лівого берега Дністра, заселеного здебільшого українцями, правда, останнім часом насильно насаджувано там росіян, щоб створити російську енкляву між Україною і Румунією і мати вийнятково важливий стратегічний пункт опертя в дальших аґресивних заходах в Подунаї, Середній Европі, а там далі. На жаль, київський Уряд Президента Кравчука навіть не опротестував тих російських кроків, заведено там протизаконно так зване подвійне громадянство російське і молдавське, більше того, цього протизаконного факту не подано до публічного відома. Лівий берег Дністра був інтеґральною частиною Української ССР, а Дністер — тривалим кордоном між Румунією і Україною. На підставі порозуміння Гітлера з Сталіном 1940 року Сталін створив Молдавську республіку, в яку самовільно включив відірваний від України лівий берег Дністра, що його тепер фактично анексувала Росія і тримає там свою напівармію, напівбанду — 14 армію, а тепер навіть армійську групу.

Саме тепер, не зважаючи на зростаючий безлад у Росії, Боріс Єльцин сидить твердо у сідлі. Дві його великі вирішальні перемоги — 19-го серпня проти давніх комуністичних змовників і 3–4 жовтня 1993 року, коли розгромив він гарматами і танками російський парлямент у російському Білому домі в Москві і беззастережна підтримка збройних сил під командою генерала Павла Ґрачова — ніхто не зважиться одверто і силою протиставитися йому. В додатку до того останній рік приніс Росії значне господарське покращання. Згідно з загальною опінією, російська господарка переборола кризу, що зовсім очевидно впадає в очі у крамницях. Хоч які були противники, починаючи з комуністів та їхніх різних лівих союзників, а кінчаючи Жириновським, Росія пройшла з успіхом першу фазу приватизації і ввійшла в другу. Президент Єльцин і його права рука в приватизації Анатоль Чубайс, при співпраці прем'єр-міністра Віктора Черномирдіна, добилися того, що не вдалося попередньому реформаторові Єгорові Ґайдару. Та все таки саме Ґайдар зрушив приватизаційну лявину, що її після перших сумнівів та спротиву підтримав Черномирдін, і діло пішло. У тріюмфі Чубайс поїхав на запрошення до Вашінґтону, де не було кінця похвалам йому з боку американських господарських і політичних чинників, а навіть вручено йому великі нагороди. А Єльцин, взоруючись на поїздці Солженіцина по Сибіру, відбув тріюмфальні плавання на матушці-Волзі.

(Продовження буде)

Василь Сокіл

ТУГА ЗА ВТРАЧЕНОЮ ІМПЕРІЄЮ

I

Недавно на телевізійній програмі сіднейської Ес-Бі-Ес демонструвався документальний фільм російського режисера С. Говорухіна „Росія, яку ми втратили". Автор використав архівні фото- та кіноматеріяли, щоб повести мову про події в царській Росії від 1905 до 1917 року.

Період цей вельми складний, і режисер обмежився розповіддю про трьох осіб: царя Ніколая II, Петра Столипіна, міністра внутрішніх справ, а з половини 1906 року голови ради міністрів, та на дореволюційному періоді життя Владіміра Ульянова (тоді ще не Леніна). В другій частині двосерійного фільму мова йде про більшовицьке руйнування величі колись такої могутньої Російської імперії.

Хоч у фільмі замало речових доказів цієї величі та особливої благородности царської Росії, автор старається викликати жаль до її втрати. З цією метою все у цій частині фільму скомпоновано так лагідно, щоб усім забажалося повернути „втрачену" Росію. (Принагідно слід зауважити: якщо в наслідок якихось причин Росію „втратили", то чи хтось підхопив її загублену *на шляхах історії?*) Слідкуючи за ходом думки автора, можна сказати, що підхопив цю Росію Владімір Ульянов, який потім став Леніном.

Безумовно, дикий, жорстокий, безбожний совєтський режим завдав колосальної шкоди всім народам колишньої Росії, — про це нагадано у фільмі, але як можна було авторові промовчати, що ленінська деспотія в найбрутальнішій формі продовжувала великоімперську політику царської Росії. Столипін, який надзвичайно прихильно характеризується у фільмі, відомий не лише прогресивною на той час аґрарною реформою, але і як запеклий українофоб та антисеміт, творець військово-польових судів та застосування смертної кари до всіх „ворогів імперії", революціонерів та сепаратистів. Ленінсько-сталінський кривавий режим на сто голів перевершив царського „реформатора" нещадною боротьбою з усіма „ворогами народу". І все це робилося задля збереження під вивіскою СССР „великої" Росії.

Зрозуміло, чому автор жодним добрим словом не згадує про крах Російської імперії. Бо це суперечило б основній ідеї фільму „Росія, яку ми втратили". Відшукати, повернути її такою, якою вона була! В цьому він жалібно співає в один лад з багатьма політиками сучасної Росії, які вперто не бажають позбутися імперського синдрому.

Дійсно, з розвалом останньої в світі імперії Росія немало втратила завойованого, загарбаного, поневоленого, але закликати до повернення цього — каригідний намір. Краще належало б покаятися у вчинених злочинах. А то, бачте, ніяк не можуть змиритися з останньою „втратою" Прибалтики, з намаганням Кавказу виборсатися з „братніх" обіймів. Москва охоче хапається за першу-ліпшу нагоду створити конфліктні ситуації у сусідів, щоб використати їх у власних інтересах. Це і в Нагірному Карабасі, у Придністров'ї, в Абхазії, Таджикістані, Чечні... Хто далі?

На прицілі Москви весь час Україна. Крім економічного тиску, розігруються політичні карти. Під облудним гаслом „захисту" російського населення в інших республіках Москві дуже хотілося б роздмухати серед росіян антиукраїнські настрої і вимоги *„прийти на допомогу"*. Проте росіяни, громадяни України, одностайно проголосували три роки тому за самостійність України, і лише в Криму та Донбасі, де до української ковбаси особливо ласі, галасують про насильницьку українізацію, тим часом позбавляючи українців навчатися в рідній школі.

До російсько-українських відносин ми повернемось трохи нижче. Погляньмо, що діється в інших, як тепер кажуть, гарячих точках колишнього Союзу. У Москві думають: до України підемо після репетиції в Таджикістані та Чечні. В Таджикістані понад рік тому розташувався чималий контингент „миротворчих" сил російської армії. Москва там захищає не російських поселенців, а прокомуністичний уряд, який є її покірним слугою. Російські дипломати ніяк не можуть зформулювати, за що там гинуть содати, яка їхня роля там, далеко від російських кордонів. Кажуть, поставили кордон проти контрабанди наркотиків, які, бачте, лише тут переправляють з Афганістану та Пакістану. Цей мотив відразу викликав у світовій громадськості цілковите недовір'я. Чому через інші кордони середньоазіятських республік не можуть пакістанці отруювати нещасних росіян маріхуаною чи героїном? А з ким, як не з таджиками, бореться російське військо в тій республіці? Але ж то бандити, терористи, заслані з Афганістану, щоб підкорити ісламові народ Таджикістану.

(Закінчення буде)

Омелян Твардовський

Труднощі на шляхах відродження спорту в Україні

Упродовж останніх трьох років в наших спортових вістках і коментарях про процеси відродження спорту в Україні ми неодноразово вказували на труднощі й перепони, на які натрапляє цей процес. В основному ці труднощі зводяться до браку фінансування державою, яка тепер переживає затяжну економічну кризу. У висліді браку тієї підтримки, в Україні масово замикаються спортові школи, розв'язуються спортові клюби, а численні найвидатніші тренери і спортові зірки, замість шукати якогось виходу в перебудові і у відродженні українського спорту, покидають Україну, фактично продаються часто за безцінь в різні країни світу, щоб тільки зажити „капіталістичним життям".

Інша річ, не усім цим вихідцям щастить, деяких зустріли трагічні випадки, інші не знайшовши „раю" під сонцем, повертаються розчаровані.

„Ахіллевою п'ятою" сучасного українського спорту є теж видимий брак патріотизму значної частини спортових кадрів, що його тотально нищили впродовж понад 70 років імперські спортові політруки. Ці залишки бездушевних спортових істот ще довго заважатимуть процесам відродження українського спорту і щойно з приходом нових поколінь, якщо Україна втримається незалежною державою, змінять ситуацію на краще. А тим часом будівничим українського спорту і патріотичному суспільству доведеться мозольно працювати на двох відтинках: на шляхах відродження і на полі боротьби з русофільськими елементами.

З вісток з України з багатьох джерел бачимо, що ця нелегка праця поволі, але певно вже розпочалася і в ній бере участь патріотичне суспільство, спортові діячі та спортова преса. Цим разом познайомимо наших читачів із статтею, що появилася на цю тему п. з. „Чи потрібен патріотизм у футболі?" в київській газеті „Український Футбол" за серпень ч. 28 /163/, 1994 рік, що її написав член Спілки Журналістів України Ігор Бегей. Реферуємо її основніші розділи.

„Завершився 15-ий світовий, розпочався 4-ий національний чемпіонат футболу, стартує турнір чергового европейського, в якому і наша збірна (дочекалися!) вперше братиме участь. Отже, як у спеціялістів, так і в уболівальників є чимало поживи для підсумків, висновків, прогнозів і роздумів не лише спортового, але й морального, етичного, громадянського характеру. Впродовж трьох десятиліть, особливо останнього, основу збірної СССР складали українські футболісти, зокрема київського „Динамо". Не зважаючи на це, для Заходу всі вони були „рашен". Цитати із зарубіжних видань про здобутки „русских парней" охоче використовувались совєтськими засобами масової інформації з метою утотожнення в нашій свідомості понять „руский" і „совєтский". Після розпаду СССР. Федерація футболу Росії знехтувала лицарською пропозицією України влаштувати змагання між збірними новоутворених держав за право грати у елімінаційних матчах за вхід у фінал світового чемпіонату і свавільно проголосила себе правонаступницею збірної СССР. Однак неспроможність російської команди до самозабезпечення змусила Колоскова, Садиріна, Кучеревського (голова федерації і тренери Росії) вдатися до вербування футбольних найманців. В неводі, закинутому ними в Україну, опинилися Онопко, Юран, Никифоров, Цимбалар, Щербаков, Саленко, Канчельскіс, Помазун, Тернавський, Кандауров, Мамчун, які згодилися стати „русскими парнями". Тут ми дійшли до стрижня публікації-сприйняття і оцінки їхнього вчинку.

Спершу — про самооцінку. Більшість перелічених футболістів мотивували своє рішення вийнятковою, може, єдиною нагодою потрапити на світовий чемпіонат, оскільки, мовляв, спортовий вік короткий. Залишимо це твердження на їхній совісті, бо метрика дозволяє виступати їм ще на двох чемпіонатах. Деякі арґументували свій крок тим, що до них не проявляли належного інтересу керівники збірної України. Знову лукавство, бо до цього вони вже заклкались під прапори нашої головної команди. Никифоров, наприклад, ображався, що в цього не питали, чи розвалювати СССР. І тут неправда, бо за утворення незалежної української держави 1-го грудня 1991 року проголосувало майже 92 відсотки виборців. Одне слово, ніхто з них не наважився (та й наївно було б цього чекати) назвати речі своїми іменами — мене купили, я продався і зрадив батьківщину. Коли ж про це натякнув Олексій Михайличенко (цей футболіст виступає в клюбі „Ренджерс", Шотляндія), ті, що вже перекинулись, або йшли до цього, дружньо звинувачували його в заздрості до їхньої перспективи, занепаду власної майстерности. (Дай Бог їм всім ще так грати як Олексій два роки тому і тепер). На жаль, осуд футбольних перевертнів не став масовим. Більше того... Якщо вірити інтерв'ю Тернавського, то на перехід до російської збірної, себто яничарство, його благословили батьки.

Щонайменше незрозумілим є ставлення тренерів до ренегатства колишніх вихованців. Свого часу вмили руки щодо вчинку Онопка, Никофорова, Цимбалара наставника „Шахтаря" і „Чорноморця"... А ось уривок розмови кореспондента газети „Голос України" і головного наставника національ-

(Закінчення на стор. 4)

Володимир Жила

НА ЗУСТРІЧ НАШОМУ ДОКУМЕНТАЛІСТОВІ

Фільмова творчість Ярослава Кулинича. Ню Йорк, 1994. Стор. 447.

I

Кожного разу, коли читаю книжку і хочу її оцінити, питаю себе: „Що дасть вона читачам? Чим збагатить їхні знання й поширить світогляд? Як сприятиме виробленню ідейно-моральних та естетичних критеріїв, що випливають з потреб нинішнього життя?" Якщо ці запити застосувати до фільмової творчости Ярослава Кулинича в однойменній рецензованій книзі, то слід упевнено сказати, що фільми були потрібні на нашій діяспорній життєвій дорозі: вони гартували нашу громадянську мужність, давали нам велику приємність і незрівнянне почуття, що також і в фільмовій ділянці у нас щось зроблено. Тут мусимо не забувати однієї важливої істини, що поява мистецького таланту чимось нагадує появу ще однієї дитини в сім'ї. Як тільки вона з'явилася, без неї вже неможливо уявити цю сім'ю: дитина входить в неї, росте, мужніє, владно займає в ній своє місце. Так було і з Я. Кулиничем, коли він з'явився із своїми першими фільмами в Австралії, відтоді без нього вже неможливо було уявити не тільки української австралійської дійсности, а також й усієї діяспорної. Своїми творами-фільмами він збагатив духовий світ українського життя. З незвичайною проникливістю відтворив його нюанси, зокрема духові вартості, які він підносить і навіть частинно поетизує.

Книга „Фільмова творчість Ярослава Кулинича" складається із 36-ти розділів, у яких описано його творчість, подано критичні статті та використано листи, які він отримав від людей, зацікавлених його творчою працею. У книзі також є широка англійська частина. Тут вміщено й список пожертв на фільм „Україна в огні, окрадена".

А тепер перейдемо до огляду книги. Серед піонерів української кінематографії поза межами України, Я. Кулинич займає одне з перших місць за кількістю і якістю виконаних документальних і мистецьких фільмів. Народився він на Підгаєччині у західніх областях України. Гімназію закінчив у Бережанах і Рогатині. Згодом учився у торговельній школі. Після війни студіював в Українській Високій Економічній Школі в Мюнхені. А у вільний час працював у німецькій кіностудії УФА. Переїхавши до Австралії в 1949 році, спочатку жив у західній частині країни в Перті, а згодом переїхав до Аделаїди. Тут вечорами студіював в університеті кінематографію — теорію та практику, готуючи разом зі студентами короткі фільми. В Аделаїді придбав професійну фільмову апаратуру й вже з 1957 року став фільмувати цікаві фрагменти з українського громадського життя. Так зародився його перший фільм „Українці в Австралії". З великою допомогою прийшов йому тоді автор української сцени Ярослав Андрухович. Він підготовляв коментарі до фільму та виконував функції диктора. А найважливіше він підтримував Кулинича морально, зокрема, коли серед людей та в пресі розгорнулася критика, мовляв, Кулинич не повинен братися до такого великого діла як фільм.

Тим часом у 1958 році Я. Кулинич, Сергій Куницький і Петро Кардаш зорганізували фільмову Спілку Австралії і почали роз'їжджати по країні та знімати на фільмову плівку побут українських поселенців. Так почалася праця над другим фільмом „Десятиліття поселення українців в Австралії".

Під впливом мистця-маляра Володимира Савчака з Мельбурну, колишнього вчителя Кулинича в Бережанській гімназії, Ярослав зацікавився фільмуванням аборигенів у Центральній Австралії. І так зимовою порою 1959 року вони вдвох вибралися туди автом. Їхали з великими пригодами, а ще з більшими пригодами повертався через чотири тижні сам Кулинич. Прибувши туди він спочатку фільмував тубільців, що перебували в межах лютеранської і католицької місій. Відтак виїхав разом з Савчаком в праліси до аборигенів, що живуть цілковито диким життям. Тут знімав поодинокі епізоди з їхнього побуту та прегарні картини природи. Фільми ці заслуговують на окреме відзначення, зокрема їхні прегарні кольори, добір чітких і барвистих об'єктів та прецікавий етнографічний матеріял. Мав щастя фільмувати також славного маляра тубільця Альберта Наміаджіру. Фільм цей має велику вартість, бо згадані фрагменти були останніми з життя Намаджіри, який швидко після цього помер. Тут треба зазначити, що навіть з білих австралійців ніхто не посідає такого фільму.

Українські фільми з Австралії, писала „Вільна думка", мають „багато слабких сторінок, але тут же і велику документальну вартість, коли врахувати, що це були перші кроки Я. Кулинича в українській кінематографії".

Прихильно й доброзичливо відгукнулася про фільмові спроби Кулинича, на сторінках цієї ж „Вільної думки", і редактор Ірина Пеленська. Вона пише: „Недостачі Кулинича, це недостачі радше режисерські і композиційні, ніж технічні. Можна було б зробити фільм суцільнішим, зредукувавши деякі пояснення, наприклад, при описах природи; можна було звернути більше уваги на чистоту мови, усунути одноманітність зображення громадського життя, а головне подбати, щоб показ українського мистецтва і культури в Австралії не зводився лише до танку. Вкінці ми хотіли б побачити українське життя не лише в Аделаїді та Мельборні, але й інших містах Австралії".

Продовжуючи свою дискусію, вона пише, що ці „недостачі не є суттєві й вони не можуть зменшити вартости цього українського фільму. Панове Кулинич та Савчак — це піонери, які відкривали невідомі світи, і що на диво — за власні грошові кошти, хоч вони й не були багатими людьми. Труднощі подорожі пісковою пустинею без доріг — великі і вимагали завзяття, відваги і віддання справі. Вони заслуговують на підтримку загалу, якщо не на матеріяльну, то хоча б на моральну".

(Продовження буде)

В УКРАЇНІ ВІДЗНАЧИЛИ 50-ЛІТТЯ УГВР

Ню Йорк (Євген Стахів). — У липні цього року в Україні відбувалися відзначування Української Головної Визвольної Ради, яка була створена 11 — 15-го липня 1944 р. у селі Сприні на Самбірщині для керування визвольною боротьбою українського народу під час німецької і більшовицької окупацій. Ці відзначування відбувалися звичайно у двох формах: наукових конференцій і масових імпрез. Участь людей України була завжди чисельною. З діяспори прибули також люди, головно з Америки, Канади, Англії, Німеччини та з інших країн, щоб взяти участь у цих імпрезах.

У Києві 9 липня ц.р., в Будинку учителя (кол. будинок Української Центральної Ради), відбулася наукова конференція, яку підготоляв організаційний комітет на чолі з Михайлом Горинем. До комітету входили Дмитро Павличко, Володимир Яворівський, Мирослав Прокоп, Микола Плав'юк, Євген Сверстюк, Тамара Просяник, Анатоль Камінський, Євген Стахів та інші, які репрезентували в комітеті свої організації. Конференцію вітав віце-прем'єр Микола Жулинський, присутнім був міністер культури Іван Дзюба, Іван Драч, дочка президента УГВР Кирила Осьмака Наталка та інші видатні діячі Києва.

Тематика конференції була досить широка, а доповідачами були науковці та політичні діячі з України і діяспори. Конференцію відкрив і нею провадив Михайло Горинь. Микола Лебедь, один із членів засновників УГВР, привітав конференцію і попросив присутніх вшанувати пам'ять поляглих членів УГВР, УПА та цілого підпільного руху. Доповіді читали: Є. Сверстюк на тему „Діяльний патріотизм", М. Прокоп — „УГВР як виразник народної влади в умовах окупації". Сергій Білокінь говорив на тему „До питання про діяльність КҐБ в українські еміграції 1940-их років", Євген Стахів — „Участь УГВР у зовнішньополітичних акціях", Богдан Горинь — „Роля 'Бюро Інформації' в діяльності УГВР", Анатоль Камінський — „Суспільно-економічна програма УГВР", Степан Процик — „В обороні УГВР у 50-ліття УГВР". Молодий дослідник Олекса Голобуцький говорив на цікаву тему „ОУН—УПА—УГВР і польське питання", Володимир Мулява розглянув тему „УГВР у контексті проблеми реалізації української національної ідеї", Віктор Коваль — „Подолати стереотип комуністичної пропаґанди проти ОУН-УПА-УГВР", Ярослав Тинченко — „Роля офіцерів УНР в УПА" і Віталій Шевченко — „УГВР і національні проблеми".

Після доповідей була виміна думок, а ввечір того дня відбувся концерт на пошану УГВР. Склад доповідачів і їх кваліфікації виразно вказують, що ця наукова конференція була соборницька, об'єктивна і шукала кращого пізнання створення і ролі УГВР в історії України. Михайло Горинь, голова Української Республіканської Партії, і Тамара Просяник, голова Секретаріяту УРП, вложили багато праці, щоб ця конференція пройшла успішно.

Тиждень пізніше, 15-го липня, у Львові, в приміщенні Руху, відбулася наукова конференція, а день пізніше — урочиста академія в оперному театрі Львова. Обидві імпрези були присвячені УГВР і їх спонзорувало Всеукраїнське Братство б. вояків УПА (М. Петрущак, О.Дичковський, Р. Панкевич).

На конференції доповіді читали Слава Стецько, П. Дужий, М. Прокоп, І. Білас, А. Камінський, Є.Стахів, С. Бутко, С. Процик та інші. Тематика доповідей простяглася від ґенези УГВР та її ідеологічно-політичних заложень до „Боротьби ОУН та УГВР за українську школу та національні педагогічні кадри".

Промовляє М. Лебедь, від права сидять Є. Сверстюк, І. Дзюба, Є. Стахів, І. Драч. М. Горинь, М. Прокоп.

Прапороносці під час відзначення 50-річчя УГВР у Львові.

На другий день, як вже згадано, відбулася академія в оперному театрі Львова, який люди вщерть заповнили. Тут програмою керував Роман Панкевич, секретар Ділового комітету, який попросив до слова Романа Галібея, технічного організатора Збору УГВР у 1944 році. Р. Галібей розповів про заходи, які робив, щоб Збір відбувся успішно, а після того привітав членів основників УГВР Миколу Лебедя, Мирослава Прокопа і Павла Турулу. Інші члени основники УГВР, як о. Іван Гриньох, із причин здоров'я не могли прибути. Першу доповідь читав М. Прокоп на тему „Ґенеза, плятформа і місце УГВР в найновішій історії України". Цю доповідь в цілості передала Львівська телевізійна станція. Виступили з промовами також Слава Стецько, Петро Дужий і Микола Горинь, голова Львівської Обласної Ради.

Імпреза в оперному театрі була успішною, але мала один недолік. Серед маси людей була також родина Романа Шухевича. Здається, що годилося організаторам академії хоч кількома словами привітати дружину, чоловік якої, і доньку, батько якої був головою Генерального Секретаріяту УГВР, а цього не сталося.

Багатолюдні відзначування УГВР відбулися 17 липня у Самборі, а головно у Сприні, де в липні 1944 р. у лісничівці відбувся Збір УГВР, на якому була створена ця нова політична інституція. Святкування почалися у Самборі біля пам'ятника Т. Шевченкові. Голова Ділового комітету Микола Петрущак у своєму відкритті привітав присутніх і коротко розповів про створення УГВР. Новообраний голова міської Ради Самбора Михайло Кіт привітав члена основника УГВР М. Прокопа і технічного організатора Збору УГВР Романа Галібея та всіх учасників визвольних змагань, а малі дівчатка передали М. Прокопові і Р. Галібеєві хліб і сіль.

Однак головні відзначування відбулися у Сприні. На трибуну були запрошені члени Почесного і Ділового комітету, між якими були Роман Галібей, Святомир Фостун, депутат Тарас Процев'ят, Євген Стахів, Наталія Осьмак, Зіновій Марцюк, Микола Дейчаківський та інші. На цих святкуваннях промовляли Слава Стецько, М. Прокоп, С. Фостун, Н. Осьмак, Ярослав Струтинський та інші. Ця імпреза закінчилася покладенням вінка на пам'ятний знак на місці, де відбувся Збір УГВР. Після формальної частини відбулися зустрічі, спомини і навіть співи.

С. Стецько і М. Прокоп відслоняють пам'ятник учасникам Першого Великого Збору УГВР в Сприні б. Самбора.

Крім відзначування УГВР були ще інші імпрези. 15-го липня відбулася імпреза, присвячена Є. Коновальцеві, у його родинному селі Зашків. Тут зійшлися досить багато людей з довколишніх сіл, щоб віддати шану великому борцеві за вільну Україну Євгенові Коновальцеві. Була приготована програма і крім доповідачів з України були запрошені до слова М. Прокоп і Павло Турула. Того ж дня мала відбутися імпреза у Білогорщі на пошану Романа Шухевича біля пам'ятника, побудованого в його честь. Однак з причини слабої організації людей було мало і не було ніякої програми, за вийнятком того, що малий відділ Національної Ґвардії і колишніх упістів промаршерували біля пам'ятника, віддаючи честь Головному Командирові УПА.

Ще належить згадати, що у Львові 16-го липня відбулося посвячення каменя на місці спорудження пам'ятника „Борцям за волю України" при участі понад 200 людей. 30-го липня відбулося перенесення на Личаківський цвинтар останків українських патріотів, які були розстріляні органами НКВД у Замарстинівській тюрмі. Це перепоховання притягнуло багато тисяч людей.

Українська преса і взагалі органи масової інформації в Україні поставилися прихильно до відзначувань 50-річчя УГВР. Були поміщені інформації і репортажі про пляновані і відбуті імпрези та інтерв'ю з особами, які добре ознайомлені з тематикою УГВР. М. Прокоп дав інтерв'ю Львівському радіо і радіо „Незалежність", газетам „Самбірські Вісті", „Господарник" і „Вістям з України". Ця ж газета помістила інтерв'ю зі Степаном Проциком і його статтю. Євген Стахів дав інтерв'ю та інші інформації про УГВР газетам „Високий Замок", „Літературна Україна", „Молодь України" та іншим. Анатоль Камінський дав інтерв'ю для журналу „Толока", а „Народній Газеті" — свою доповідь, яку він читав на конференції у Києві, для опублікування.

В загальному треба сказати, що відзначування 50-річчя УГВР в Україні відбулися успішно, з користю для пізнання минулого, щоб виразніше бачити майбутнє. Наукові конференції, треба надіятись, внесли свій вклад в історичну науку України, бо те, що було колись — є частиною нашої історії.

ПЕН-Клюб вшанував пам'ять О. Довженка

Київ (Р. Р.). — Тут у вівторок, 6-го вересня, в приміщенні Спілки Письменників України відбулося засідання Українського відділу ПЕН-Клюбу, присвячене 100-річчю з дня народження видатного українського письменника і кінорежисера Олександра Довженка.

Відкрив засідання президент ПЕН-Клюбу, відомий літературознавець і філософ, колишній політв'язень совєтських тюрем Євген Сверстюк. Він же і виступив з першою промовою про О. Довженка. Наступними промовцями були українські письменники: Віра Вовк з Ріо-де-Жанейро, Іван Білик з Києва, Євген Попович, Микола Руденко, Михайлина Коцюбинська, Сергій Квіт і Володимир Цибулько.

Письменники відзначили О. Довженка як велику постать в українській і світовій культурі, яку ще треба відкрити для народу. Адже те, що досі про нього відомо, не розкриває по-справжньому його велич, його значимість, його суперечність і його трагічність. В. Вовк говорила про незвичайну поетичну силу створених ним фільмів, а Є. Сверстюк про те, як дорого платив Довженко за кожен створений фільм. Він змушений був „розігрувати боротьбу за життя щодня", сказав Сверстюк, бо знав, що тільки через владу верховного інквізитора зможе зберегти власне життя і створити щось для української культури. А творив він талановито і мав багато задумів. Коли ж треба було вибирати між минулим і утопійним майбутнім, він вибрав утопійне майбутнє, тобто життя. І це не була зрада чи слабкість, це була цивільна відвага, відповідальність людини за дар, який вона несе в собі. Усе, що він створив, здобуте ним в жорстокій боротьбі.

„І це нормальне явище, — сказав М. Руденко, — бо справжні вартості без боротьби не народжуються, як не народжуються без боротьби держави". І хоч сьогодні здається, що українська держава виникла просто завдяки випадкові, але насправді це не так. „Це є наслідок величезної вікової боротьби". І час боротьби ще не минув, він триває тепер, і ще сьогодні українським людям потрібна ота Довженкова цивільна відвага, бо триватиме ця боротьба доти, доки населення стане народом. І, за словами М. Руденка, ПЕН-Клюб має допомогти своєму народові вийти переможцем з цієї безкровної, але важкої боротьби.

У Міністерстві Культури 5-го вересня відбулася пресова конференція з нагоди 100-річчя з дня народження великого українського митця. Виконуючий обов'язки міністра культури Микола Яковина зазначив, що цей ювілей затьмарюють кілька обставин: глибока криза і „клінічна смерть українського кіно". Українські фільми становлять не більше одного відсотка з тих, що їх показують в Україні. Найкращим подарунком до ювілею О. Довженка, сказав Яковина, було б підписання урядом документів, які сприяли б піднесенню українського кіно. На пресовій конференції зазначалося, що для відзначення 100-річчя з дня народження О. Довженка держава виділила лише 3.5 більйона карбованців, хоч треба було б принаймні удвічі більше.

Основні відзначення ювілею відбудуться в Українському Домі, де 9-го вересня відкриється велика виставка архівних матеріялів про життя і творчість О. Довженка. У Будинку Кіно відбудеться міжнародна конференція „Довженко і культура XX століття", а від 11-го вересня розпочнуться ювілейні заходи в Сосниці, Чернігівської области, де О. Довженко народився. В кінотеатрах Києва і України пройде ретроспектива фільмів О. Довженка в авторських варіянтах.

Виконуючий обов'язки начальника департаменту кіно при Міністерстві Культури Леонід Череватенко сказав: „До ювілею Довженка так і не було знято запланованих два фільми про нього. Майже нічого не знімається в кіностудії його імени, а кінотеатр ім. О. Довженка перетворився на комерційний центр. Про це, на жаль, сьогодні ніхто не хоче говорити".

19-го вересня 1994 року —
ДРУГА РІЧНИЦЯ СМЕРТИ

бл. п.

ОСТАПА ТАРНАВСЬКОГО

українського поета і журналіста, довголітнього голови Об'єднання Українських Письменників „Слово", доктора філософії Українського Вільного Університету.

З цієї нагоди складаю сто долярів на Фундацію Українського Вільного Університету.

ЗАУПОКІЙНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ
буде відправлене в церкві св. архистратига Михаїла в Дженкінтавн, Па. в понеділок 19-го вересня о год. 8:30 ранку.

Дружина

Ділимося сумною і болючою вісткою
з рідними та знайомими, що ранком 9-го
вересня 1994 р. з Божої волі відійшла
у Вічність на 89-му році життя
наша найдорожча МАМА І БАБУСЯ

бл. п.

АНГЕЛИНА ГУЛА

нар. в с. Гдинів Самбірського р-ну.

Покійна вчителювала в Рідній школі в Медиці. Співала в хорі катедри св. о. Миколая і в хорі „Славута" в Чикаґо.

Залишила у смутку:
дочку — УЛЯНУ ГРИНЕВИЧ з чоловіком ОРЕСТОМ і дітьми АДРІЯНОМ, ТУНЕЮ і ОЛЕКСАНДРОМ
сина — ІВАНА з дружиною ОФІЛІЄЮ та ближчу і дальшу родину в ЗСА, Канаді і Україні.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться у п'ятницю 16-го вересня 1994 р. в похоронному заведенні Музики, а 17-го вересня в катедрі св. о. Миколая та на цвинтарі св. о. Миколая в Чикаґо.

В першу річницю смерти
нашого найдорожчого і незабутнього
МУЖА, БАТЬКА І ШВАҐРА

бл. п.

інж.

ІГОРЯ КМЕТИ

буде відправлена
заупокійна СЛУЖБА БОЖА І ПАНАХИДА
в неділю 18-го вересня 1994 р. о год. 10-ій ранку
в церкві Всіх Святих, 206 Іст 11 та вул. Ню Йорк
Просимо згадати покійного Ігоря в цей день у своїх молитвах.

дружина — НАДІЯ
сини — АНДРІЙ
— ОЛЕКСАНДЕР

У 20-ту річницю смерти в Англії

бл. п.

лікаря

ІВАНА ЧЕРКАВСЬКОГО

Впр. о. шамб. Лев Тимків відправить Літургію за упокій його душі в неділю 18-го вересня 1994р. о год. 10-ій в церкві св. Андрія в Пармі, Огайо при Дорозі Герца ч. 7700.

Іван Черкавський народився в родині залізничника Григорія і Анни 7-го травня 1910 р. в Хабівці, повіт Новий Торг, на Підгалі, у воєвідстві Краків. По закінченні медичних сту-дій в Познані працював лікарем і суспільно в м. Ярославі, і м. і. був головою Допомогового Комітету в 1941— 42 рр., а після війни опинився в Англії і працював лікарем у Бурилей, Лянкашаєр. Там помер 18-го вересня 1974 р. і похований на цвинтарі при вул. Ровздейл, гріб A200-2.

Про молитви за покійного, за його дружину Ірину з Білинських (17 травня 1922—12 грудня 1993 р. в Раві Руській) і за їх дочку Дарію (1943 в Коломиї — 16 вересня 1990 р. у Львові)

Просять
внучки — АННА і
— ОЛЕНА МАКАРЧУКІВНІ у Львові
своячка — ЄВА БАЙКО і
колишні ярослав'яни — СТЕПАН і ЄВГЕНІЯ КІКТИ

Ділимося сумною вісткою,
що в середу 31-го серпня 1994 р. відійшов
у Вічність

бл. п.

проф.

СВЯТОПОЛК ПЕТРО МАРФЕЙ

проживши 69 літ

Залишив у смутку:
дружину — АННУ
сина — ІВАСЯ
дочку — ХРИСТИНУ
внучку — БРИТАНІ
та ближчу і дальшу родину в ЗСА й Україні.

В 40-ий день 10-го жовтня о год. 9-ій ранку буде відслужена СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ о. Петром Огірком в церкві св. Марії в Озон Парку, Н. Й.

УПРАВА ВІДДІЛУ
ТОВАРИСТВА УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ
АМЕРИКИ
у Філядельфії
повідомляє своїх членів і українську громаду, що в четвер, 8-го вересня 1994 року в Торонто, Канада, відійшов у вічність член-основник і перший голова Філядельфійського Відділу ТУІА

св. п.

інж.

ЗЕНОН КОХАНОВСЬКИЙ

Учасник Визвольних Змагань Української Галицької Армії і основник корпорації „Чорноморе"

Управа Відділу висловлює глибоке співчуття опечаленій родині покійного, а своїх членів запрошує взяти участь у похоронних Богослужбах.

ПАНАХИДА — в п'ятницю, 16-го вересня, о год. 7:00-ій веч. в похоронному заведенні Насевичів при 109 Іст Тейбор Ровд у Філядельфії.

ПОХОРОН — в суботу, 17-го вересня, о год. 10:00-ій ранку з того ж заведення до церкви Св. Архистратига Михаїла при 113 Факс Чейс Ровд, Дженкінтавн, Пенсильванія, а відтак на цвинтар у Факс Чейсі.

За Управу Відділу ТУІА:
інж. МЕТОДІЙ БОРЕЦЬКИЙ, голова
інж. ОРЕСТ ШВЕД, секретар

Головний Екзекутивний Комітет
Українського Народного Союзу
повідомляє, що

ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ ОКРУГ

**АЛЛЕНТАВН - БАЛТИМОР
ФІЛЯДЕЛЬФІЯ - СКРЕНТОН
ШАМОКІН - ВІЛКС БЕРІ - Необ'єднані
Відділи Пенсильвенії: 11, 135, 145, 258, 297, 467**

відбудуться

**в суботу, 17-го вересня 1994 року
год. 11:30 - 4:00 по пол.
Оселя ім. Ольжича**
Ukrainian Homestead, 1230 Beaver Run Dr., Lehighton, Pa.

В нарадах повинні взяти участь секретарі, організатори, віддільові урядовці, члени Управ Округ та делегати 33-ої Конвенції

Осінні наради призначається організаційним справам та для поширення знання про союзові забезпеченеві продукти.

Голови Округ:

Аллентавн — Анна Гарас	(215) 867-4052
Балтимор — Богдан Ясінський	(301) 593-5186
Філядельфія — Стефан Гавриш	(215) 233-2466
Шамокін — Йосиф Чабан	(717) 874-3084
Вілкс Берi — Тимко Бутрей	(717) 759-1541
Скрентон і Необ'єднані Відділи Пенсильвенії — Головна Канцелярія УНС	(800) 253-9862

Для всіх присутніх на нарадах подаватиметься полуденок
УЧАСТЬ У НАРАДАХ прошу зголосити голові вашої Округи **перед 13-им вересня.**

Труднощі ...

(Закінчення зі стор. 2)

ної збірної О. Базилевича:

Кор. Багато хто у нас засуджує Юрана, Никифорова, Тернавського, Цимбалара, Онопка за те, що вони погодилися виступати за збірну Росії, яка бере участь у чемпіонаті світу. Ваше ставлення до цього? О. Базилевич: Засуджувати я не маю права, а як людина, добре розумію. На сьогодні — це їхня праця, що добре оплачується. Ми таких умов гарантувати їм не можемо".

Даруйте, але ваша відповідь дає підстави гадати, що і ви спокусилися б на російський пряник, якщо б він видався смачнішим від українського. Між іншим, таких прецедентів немало. Вже кілька років ласує арабськими делікатесами В. Лобановський, блукає по світі з надією повернутись у російські футбольні коридори А. Бишовець, подався шукати „кращих умов" В. Прокопенко, місце якого в „Чорноморці" посів Л. Буряк. Тим часом український футбол не може зіпнутися на ноги, йому бракує кваліфікованих і відомих фахівців, клюбові команди виходять на ігри без головних тренерів, погано фінансовані. Так, економічні негаразди незаперечні і очевидні. Але від них страждає переважна більшість членів суспільства...

На цьому можна було б поставити крапку. Але принагідно хотілось би торкнутись ще трьох питань, близьких до основної теми.

Перше. Мова у футболі. За скромними вийнятками, вона є російською. Якщо тренери, футболісти збірної і клюбів під час міжнародних зустрічей і далі даватимуть інтерв'ю мовою сусідньої держави, то чому б світовій громадськості не сприймати Україну за великий фарм-клюб Росії. Від наших знаменитостей також не почуєш українського слова, хоча, напевно, Блохін, опанував грецьку, Заваров французьку. У четвертому чемпіонаті України на багатьох стадіонах електронні таблиці продовжують висвічувати тексти неукраїнською мовою.

Друге. Оцінка рівня українського футболу леґіонерами в Росії. Як правило, вони ставлять його на кілька щабель нижче від російського. Чому ж тоді той не може обійтись без українських футбольних донорів?

Третє. Чи не пора нам мати український футбольний марш?

Давайте спільно шукати відповіді на ці та інші питання в нашому футболі, що наболіли".

ПОВІДОМЛЕННЯ Адміністрації „Свободи"

ПОВІДОМЛЯЄМО ВСІ ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ПООДИНОКІ ОСОБИ, ЩО

**АДМІНІСТРАЦІЯ НЕ БУДЕ ПОМІЩУВАТИ ЖОДНИХ ОГОЛОШЕНЬ
якщо попередні рахунки НЕ БУДУТЬ ВИРІВНЯНІ**

ВСІ РАХУНКИ МУСЯТЬ БУТИ ЗАПЛАЧЕНІ ДО 15 ДНІВ ВІД ДНЯ ОДЕРЖАННЯ РАХУНКІВ

В Дітройті вшанували 70-ліття Я. Базюка

Складні життєві обставини вже з ранніх літ формували сильний характер нашого ювілята, оснований на розумінні родинних та національних зобов'язань і готовості до праці для загального добра, порядку, правди та справедливости. Батько ювілята був вояком армії Української Народної Республіки і за це його переслідувала та арештувала польська поліція. З цієї причини він виїхав до Канади, залишаючи на господарстві дружину з чотирма дочками та двома синами, де Ярослав був старший віком і вже з юних літ помагав матері вести господарство. Т-во „Просвіта" в їхньому селі Жеребка біля Скалата ставила до своїх членів не тільки високі національні, але і особисті вимоги — наприклад, не пити алькоголю та не курити. На 16-му році свого життя Ярослав вступив до Юнацтва ОУН. Воєнна хуртовина, яка змусила багатьох з нас покинути свій рідний край, дала змогу ювілятові стрінути в 1945 році в таборі Інгольштадт в Німеччині високопатріотичну Марію Заверуху, яка стала його доброю і вірною дружиною. Бог благословив їх трьома діточками, яких вони виховали та вивели в люди, а сьогодні вже мають дорослих внуків.

Прибувши до Дітройту 1951 року, ювілят відразу став активним учасником культурно-релігійного і громадсько-суспільного життя цього великого осередку нашого поселення. Подружжя Базюки вели та ведуть дуже гостинну хату і, крім громадської праці, ювілят є завжди готовий прийти з доброю порадою та тривалою допомогою своїм друзям та всім знайомим.

В такому світлі за почином Галі Папіж та при співпраці інж. Василя Колодчина і його дружини Ліди, в суботу, 20-го серпня ц. р. в до[illegible]ці СУА відбулось спільне вшанування нашого ювілята. Подружжя Базюків при вході на залю привітали хлібом і сіллю організатори, діти та внуки, а численно зібрані шанувальники відспівали їм дружне „Многая літа".

Відкриваючи ювілейне відзначення, інж. В. Колодчин привітав усіх присутніх та представив їм дітей подружжя Базюків — Лесю,

Ярослав Базюк

Любу та Левка з їхніми родинами. Дальше він вказав, що ювілят, протягом свого побуту в нашому місті, брав активну участь майже у всіх проявах зорганізованого національного життя нашої громади великого Дітройту. Завжди і всюди він виконував свої обов'язки радо, сумлінно, вчасно та докладно. Інж. В. Колодчин співпрацював із ювілятом в численних комітетах постійного чи одноразового призначення і за це висловив йому подяку та признання, а зокрема за його діяльність в комітеті Земляцтва Підгаєччан.

Від місцевого Відділу УАКР привіт, признання та подяку ювілятові за його віддану довголітню працю зложив голова Зенон Василькевич. Він пригадав, що в попередніх п'яти-десяти роках до нашого міста приїжджали численні мистецькі ансамблі із усіх країн нашого поселення, а ще частіше відвідували нас визначні гості з незалежної України. Як член головних організацій та товариств, що були спонзорами цих імпрез та зустрічей, наш ювілят брав на себе вимагаючі багато праці обов'язки розголосної акції та перепродажі квитків. Як відповідальний за квиткову касу, він на імпрези та зустрічі звичайно приходив першим, а відходив останнім. Вимоги негайного числення приходів та фінансового розрахунку часто не давали йому змоги вислухати ті мистецькі виступи чи доповіді, для яких він так багато натрудився.

Від Окружного Комітету УНС в Дітройті ювілята привітав голова д-р Олександер Серафин. Він підкреслив, що саме протягом своєї праці головою, а відтак секретарем 175-го Відділу УНС, разом 38 літ, наш ювілят своєю сумлінною працею, дружньою настановою та готовістю до помочі в потребі зберігав найкращі традиції УНС є організацією братньою за характером, а національною за змістом. Така настанова ювілята була заохотою д-ві О. Серафинові ближче зацікавитись та глибше увійти в організаційну структуру УНС. Д-р О. Серафин відчитав також привіт ювілятові від предсідника УНС Уляни Дячук, яка переслала йому „щиру подяку за віддану і довголітню працю для УНС, для його членства та для нашої громади".

Від Комітету допомоги Україні в стейті Мишиген ювілята привітав голова Любомир Татух. Громадська праця звела його разом з ювілятом ще з нагоди вишколу таборової самоуправи в Німеччині. Від того часу їхня дружня співпраця не переривалась. Л. Татух зложив ювілятові та його дружині щиросердечні побажання доброго здоров'я та дальших успіхів в їхній праці.

Від управи 81-го Відділу СУА ювілята вітала голова мгр. Олена Лісківська, яка заявила, що за всесторонню поміч Відділ уважає ювілята своїм почесним членом.

Від управи 175-го Відділу УНС ювілята вітав голова Осип Бігун. Від Комітету Допомоги Дітям Чорнобиля — голова мгр Р. Дигдало. Від церковного хору — голова Семен Стецюк, а від приятелів — інж. Петро Болонний.

З коротким словом виступив зять ювілята інж. Ростислав Качмар, віцепрезидент великої компанії Бад, який висловив подяку і признання також усім присутнім за національне виховання своїх дітей та за відданість справі допомоги Україні. Тут треба додати, що інж. Р. Качмар також став в ряди наших меценатів і особисто та через свою компанію багато помагає справі навчання студентів Інституту менаджменту у Львові на Вейн стейт університеті в Дітройті.

Після цього Галя Папіж та Ліда Колодчин вручили ювілятові образ-ікону Матері Божої, мисткині С. Ґеруляк.

В своєму слові ювілят подякував організаторам відзначення та присутнім за приємну несподіванку, за добру волю відзначити його 70-ліття та за ту необхідну співпрацю і згоду, які дали йому можливість із почуттям сповнених обов'язків поглянути на пройдений досі життєвий шлях та з вірою і надією йти в майбутнє.

Запрошений, перед поданням вечері, перевести молитву, о. Маріян Присяжнюк просив Всевишнього Господа благословити та мати в своїй опіці ювілята та його родину, присутніх, наш нарід та нашу Україну.

Роман Лазарчук

„Пусти ж...

(Закінчення зі стор. 1)

Пл.сен. Соня Слободян довголітній член управи оселі та пл. сен. Юрій Савицький, голова Крайової Пластової Старшини в ЗСА на тлі особистих спогадів пластування на оселі говорили про важливість цієї посілости у вихованні вже кількох поколінь пластової молоді.

Одначе серед усіх сентиментальних і цікавих спогадів, згадувалось і про ті конечні справи, що їх кожночасно вимагає утримування такої оселі, а для цього потрібно не тільки охочих рук до праці, але також фондів. Саме для тих цілей задумано зорганізувати зустріч-бенефіс з бенкетом і забавою, який заплановано на суботу, 24-го вересня, в Рамада Готелі, Іст Гановер, Н.Дж. На цю імпрезу запрошується не тільки пластову братію, але також і тих всіх, які виростали на „Вовчій Тропі", їхні родини, знайомих і тих громадян, які турбуються майбутнім української громади в ЗСА. Тут, як запевняють молоді друзі, буде нагода всім бажаючим допомогти дальшій розбудові „Вовчої Тропи" та до деякої міри своєю присутністю збагатити програму згаданого вечора. А програма заповідається цікава — пластовий монтаж, висвітлення прозірок, виставка знимок і хронік, а також виступ танцюристів школи Р. Прийми-Богачевської. Вечором з притаманною йому впорядкованістю та гумором вестиме пл.сен. Влодко Базарко. Присутні на бенкеті отримають пропам'ятну книгу та відзнаку з нагоди 40-річчя пластової оселі „Вовча Тропа". Крім того, як запевняють організатори, будуть ще й несподіванки.

Початок зустрічі-бенефісу — о год. 6:30 вечора, бенкет — о год. 7:30 вечора, початок вечірки для молоді — о год. 8:00 а забави — о год. 10:00 вечором. Квитки на бенкет і забаву — 65 дол. від особи, на вечірку молоді з перекускою та на забаву — 20 дол. від особи. Стрій вечірний. До танців приграватимуть оркестри „Луна" (Тріо О. Кузишина) і „Водограй". За додатковими інформаціями можна телефонувати по 6-ій год. вечора до Ґенка Брожини на ч. тел. (201) 935-6233.

Ще раз підкреслюють організатори, що увесь дохід з цієї зустрічі-бенефісу з бенкетом і забавою призначений для дальшого поліпшення та розбудови оселі. Оселі, що для кожного з нас є пригадкою приємно пережитих хвилин і чарівних пригод, де всі ми разом і кожне окремо вклали те, чого не всилі записати чи увіковічнити на знимці — частину свого я...

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У статті „Метрополія Ню Йорку гідно відзначила третю річницю незалежности" („Свобода" з 3-го вересня ц. р.) слід справити, що членом Ділового комітету була Лідія Матіяшек. — М. Галів.